

Hanna og Rina ved køkkenbordet med Felix. Madlavningssituation. Felix vender sig om og kigger på "vinduet".

Felix - Det er mærkeligt. Har I ikke lagt mærke til: I går havde vi 214 millioner km til slutdestination, i dag har vi 217 millioner km?

Hanna - Nej, det er helt logisk.

Rina - Det er helt naturligt.

Hanna - Afstanden mellem jorden og Mars varierer fra dag til dag.

Rina - Nej, fra minut til minut.

Felix - Men hvordan kan det være?

Rina - Ved du ikke det?

Felix - Nej, eller jeg har glemt det.

Hanna - Jorden og Mars har hver sin bane rundt om solen, og de er ikke synkrone. Derfor er der nogle gange kun 54 millioner km mellem planeterne.

Felix - Griner lidt. Kun 54 millioner km?!

Hanna - Griner med. Ja.

Rina - Nej, så tæt har de aldrig været.

Hanna - Jo, på et eller andet tidspunkt har de.

Rina - Det har aldrig været registreret.

Hanna - Men det er teoretisk muligt, og det kan sagtens være sket.

Rina - Ikke i historisk tid.

Felix - Kan I blive enige eller hvad?

Hanna - Altså det tætteste, man har registreret, var i 2003, da de var 56 millioner km fra hinanden. Det var, mens jeg trænede hos NASA i USA.

Felix - Okay.

Hanna - Dengang ville det have været det perfekte tidspunkt at sende en ekspedition af sted.

Rina - Ahh, ikke helt.

Hanna - Hvad mener du?

Rina - Nej, man skal jo udnytte solens tyngdekraft.

Felix - Okay?

Hanna - Ja, selvfølgelig.

Rina - Og det gør man bedst, når Mars ligger på den anden side af solens bane. Så kan solens tyngdekraft være med til at trække os ned mod Mars.

Felix - Jeg forstår ærligt talt ikke det der.

Hanna - Det er heller ikke helt korrekt, det du siger. (Det er den populære forklaring).

Felix - Jeg overlader det trygt til jer så. Men kom til mig, hvis I vil vide noget om sten.

Rina - Sten?

Felix - Jeg studerer geologi.

Hanna - Nej, men da jeg trænede med amerikanerne, i et forsøg der minder meget om det her, så forklarede de mig, hvordan det virkelig hænger sammen. Det er faktisk nemmest, hvis man tegner det.

Rina - Ja, ja.

Hanna - Hvad skal du?

Rina - Jeg skal lige have en pause. Der er blevet lidt for varmt herinde. Rina går.

Felix - Hvad skete der lige der?

Hanna - Det ved jeg ikke.

SCENE 3

Hanna - Jeg er den eneste, der har været af sted før, og det giver mig selvfølgelig en fordel. Men jeg skal også passe på. For janteloven gælder altså også her. Og der er nogle meget ambitiøse typer imellem, hvis I forstår, hvad jeg mener. Jeg har med det samme fået en rigtig god kontakt med en fyr, der hedder Felix. Han kan blive en god støtte for mig. Pause. Men ... mor og Chris. Undskyld, at I ikke har hørt noget fra mig før nu. Jeg læser den bog, du gav mig, mor, og den giver mig utroligt meget. Det er, som om du er der i hver eneste linje. (Jeg savner jer meget).

Mira - I må ikke være kede af det. Det her er mit højeste ønske. Jeg ved godt, I har svært ved at forstå det. Hvorfor har jeg sagt ja til at gå frivilligt i fængsel? Men I må tænke på, og nu taler jeg især til dig mor, at den samme glæde du føler ved at male eller gå en tur i skoven, den føler jeg ved at træne vægtløshed i en vandtank eller kigge ud i universet. Vi er bare så forskellige, mor. Jeg er der, hvor jeg gerne vil være. Det siger jeg nu, så du ikke skal være i tvivl. Det bliver jo sikkert hårdt senere.